

A Mumus

Emlékszel még a Nagy Mumusra?

Úgy mesélte nagymamuska,
hogy ott lakik a zegzugokban, kredenc alján, kályhalyukban,
és olyan, mint Miska, az öreg kandúr, mert mindig alszik, szusz mákolva,
olyan, mint Tubi, a kövér galamb, hiszen a szárnya épp csak bírja,
olyan, mint Sárga, a vekkeróra, amikor rikolt bolond módra,
és olyan, mint... Milyen is?
Senki se tudja!

Emlékszel még a Hős Mumusra?

Beteg voltál, és nagymamuska
elindult orvost házhoz hívni, telt-múlt az idő, és nem volt senki,
aki a lázadat csillapítsa,
vigasztaljon, mesét mondjon, rosszkedvedet szertefújja,
párnádat púpozva igazítsa,
vizet adjon, melléd üljön, takaródat feljebb húzza,
nem volt senki... Ó jaj, senki.

Olyan nagy üres csend hullott a házra,
mintha az idő is hőkölne, megállna -
s a szíved nagyot dobbant.
Magad is hallottad, saját füleddel: dobban.

A Mumus felébredt, az ágy fölé hajolt,
az öreg szekrény ripp-ropp ropogott,
a szoba ablakán megcsúszott és félre
vetődött a nap kora esti fénye...

A Mumus előbújt, felmagasodott,
ágy, szoba és ház - mind összébb húzódott,
ágy sarkában Mackó fél lábára billent,
pilinckázott szegény,
nagyon reszketett.

Itt van Mumus, a Nagy Mumus,
fuss, ha futni tudsz,
bújj, ha bújni tudsz...!
Nem tudsz?
Nyisd ki kerekre mind a két szemed!

Bizony,
nem volt ő sem Tubi, sem vekker,
nem volt még csak Miska sem, orrára a cvikkert,
illessze fel, aki mondta, mert nem látta Mumust jól!
Tényleg, akkor milyen volt?

Nos -
kicsit hosszúkás, kicsit kerekded,
szikár és pufók, öreg és gyermekded,
sima bőrű, tarka szőrű,
krumpliorrú, harkálycsőrű
nagy pocakos dalia,
csontos izompacsirta!

Vagy tán mégse...? Rosszul mondom?!

Olyan volt,
mint egy hús, simító kéz,
mint a telihold, ha nagy komolyan néz,
mert szereti, ha rend van, ott lenni, hová rálát -
és a Nagy Mumus most elhúzta a száját!

„Ejnye, mit látok!?” mondta (vagy gondolta?),
s nem tévovázott, azonmód és nyomban
homlokodról,
mellkasodról,
torkodról és
fülcimpádról,
minden egyes porcikádról
az égő, szurkáló, táncot járó Lázat
lesöpörte, lecsupálta,
majd hatalmas száját tátva
bekapta és lenyelte!

Mumus a Lázat megette!

Aztán, mint aki jól végezte dolgát,
megvakarta krumplicsőrű orrát,
szusszantott,
böffentett,
rád nézett,
és egy „viszlát”-ot sem nyekkenve
köddé vált. Nincs már itt! Mióta már nagy
vagyok, egyedül alszom el.

Piroslott az ég alján az este,
nagy mama és doktor majdnem elestek,
úgy siettek be a házba, úgy szaladtak a szobádba,
egészen az ágyadig,
izgalomban, hogy találnak, milyen forrón, milyen lázban,
égő pírrel arcodon.

Doktor Bácsi, „csitt!”, így szólott, lehajolt és megtapintott,
„hűvös homlok!”, és mosolygott,
jól tudva, amit tudni

lehetett a kalandból:

- Rendben lesz már... Hagyjuk aludni!

KÁLLAY KOTÁSZ ZOLTÁN

TÖRÖK ESZTER rajzai

